सूरज गाताडे
दे
किस्स
बाय मिस्टेक
ई साहित्य प्रतिष्ठान
www.esahity.com
esahity@gmail.com

दे किस्ड बाय मिस्टेक

सूरज काशिनाथ गाताडे

ई साहित्य प्रतिष्ठान

हे पुस्तक विनामूल्य आहे

पण फुकट नाही

हे वाचल्यावर खर्च करा ३ मिनिट

१ मिनिट : लेखकांना फ़ोन करून हे पुस्तक कसे वाटले ते कळवा

१ मिनिट : ई साहित्य प्रतिष्ठानला मेल करून हे पुस्तक कसे वाटले ते कळवा.

१ मिनिट : आपले मित्र व ओळखीच्या सर्व मराठी लोकांना या पुस्तकाबद्दल अणि ई साहित्यबद्दल सांगा.

असे न केल्यास यापुढे आपल्याला पुस्तके मिळणे बंद होऊ शकते.

दे किस्ड बाय मिस्टेक

सूरज काशिनाथ गाताडे
चिंगळे गल्ली, पेठ वडगांव
ता. हातकणंगले, जि. कोल्हापूर
महाराष्ट्र 416112

mob.no – 9021584727

surajgatade26@gmail.com

या पुस्तकातील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण वा नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रुपांतर करण्यासाठी लेखकाची परवानगी घेणे आवश्यक आहे .तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई होऊ शकते .

प्रकाशक :ई साहित्य प्रतिष्ठान

www. esahity. com

esahity@gmail. com

eSahity Pratishthan

eleventh floor

eternity

eastern express highway

Thane.

Whatsapp: 7710980841

App : https://play.google.com/store/apps/details?id=com.esahity.

प्रकाशन :७ जानेवारी २०१८

©esahity Pratishthan®2018

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध .
- आपले वाचून झाल्यावर आपण हे फ़ॉरवर्ड करू शकता .
- हे ई पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापुर्वी किंवा वाचनाव्यतिरिक्त कोणताही वापर करण्यापुर्वी ईसाहित्य - प्रतिष्ठानची परवानगी घेणे आवश्यकआहे .

“दे किस्ड बाय मिस्टेक”

(लेखक - सूरज काशिनाथ गाताडे)

नमस्कार वाचका मित्रा आणि मैत्रिणी

मी सूरज काशिनाथ गाताडे.

सहावीत असताना २००५ साली मी १२ वर्षांचा असताना मी लिहायला लागलो. लहानपणापासून अकबर - बिरबल, तेनाली रमण, पंचतंत्र, इसापनीती इ. गोष्टी, अनेक चित्रकथा वाचून, कार्टून्स् पाहून मला लिहिण्याची प्रेरणा मिळाली. आणि माझा लेखन प्रवास चालू झाला...

पण मी कधीच माझी कोणतीच कथा प्रकाशित नाही केली. मी स्वतःच्या समाधानासाठी लिहित होतो. एवढया मोठया प्रमाणात माझी कथा प्रकाशित करण्याची ही माझी पहिलीच वेळ...

दोन फिल्म् प्रोडक्शन्स हाऊसेस्साठी मी कंसेप्ट रार्ईटर, व स्क्रीप्ट डॉक्टर म्हणून काम केले आहे. आत्ता मराठीत वेगवेगळे प्रयोग होत असले तरी सायन्स् फिक्शन, क्राईम फिक्शन, सस्पेन्स, थ्रिलर, ॲक्शन, इ. जन्राज् अजूनही हाताळले जात नाहीत म्हणून मला मराठीत अशा प्रकारचे नवनवीन व वेगवेगळे जन्राज् हाताळायचे आहेत व म्हणूनच स्वतः फिल्म् प्रोडयुसर होण्याची माझी इच्छा आहे. फायनान्स् प्रोब्लेम आहे; पण ईश्वर इच्छा असेल, तर हे स्वप्न नक्की पूर्ण होईल. नाही झालेच, तर निदान प्रयत्न केल्याचे समाधान गाठीशी राहिलच...

मला बिझिनेस बुक्स, आत्मचरित्रे, सस्पेन्स, थ्रिलर, क्राईम व सायन्स् फिक्शन जन्राज् वाचण्यास खूप आवडतात. तरी मी प्रत्येक प्रकारचं वाचन करतो.

संपर्क व पत्ता - चिंगळे गल्ली, पेठ वडगांव.
ता. हातकणंगले, जि. कोल्हापूर,
महाराष्ट्र - ४१६ ११२
मो. नं. ९०२१५८४७२७
ई. मेल - surajgatade26@gmail.com

“दे किस्ड बाय मिस्टेक”

(लेखक - सूरज काशिनाथ गाताडे)

मनोगत -

'डॉक' या चरित्राची पायाभरणी २००७ साली मी आठवीत असतानाच झाली होती. त्यावेळी मी हौस म्हणून या व्यक्तिरेखेवर चित्रकथा लिहित होतो. ३ - ४ पानं झाल्यावर मी ती माझ्या एका मित्राला दाखवली. पण तो तितकासा इम्प्रेस झाला नाही. म्हणून मग मी ठरवले, की क्राईम - डिटेक्टिव्ह फिक्शनला तोपर्यंत हात लावायचा नाही जोपर्यंत आपण मॅच्युअर होत नाही. आणि मी या व्यक्तिरेखेची वाढ थांबवली.

दरम्यान मी सायन्स् फिक्शन या कथा प्रकारावर भर दिला. लहान सहान बोधकथाही लिहिल्या. बऱ्याच कंसेप्ट्स्, स्क्रीप्टस् ही लिहिल्या. पण कधी माझं लिखाण मी प्रकाशित नाही केलं. २०१२ साली मी लोकल न्युजपेपर व मॅगझीनमध्ये मी माझ्या काही कथा प्रकाशित केल्या एवढंच...

२०१४ ला मला आत्मविश्वास वाटू लागला, तेव्हा मी ही कथा पुन्हा नव्यानं हातात घेतली व तयार झाली 'दी डेथ ऑफ लिंकन्स् मदर'.

डॉकना त्यांचं नांवही त्याचवेळी मिळलं. कथा झाली पण ती पूर्ण झालीय असं माझं मलाच वाटेना. कथाविस्तारासाठी खूप सारे प्लॉटस् डोक्यात घोळत होते. कोणताही फायनल होत नव्हता. वर्ष यातच गेले. माझ्या एका मित्राने ही कथा वाचल्यानंतर मला कोल्हापूरातील नेसरीकर वाडा दाखवला. तो वाडा पाहून मी इतका इन्स्पायर झालो, की कथा आपोआप रूप घेवू लागली व मी पुढील तीन दिवसांत पूर्ण रिसर्च करून ही कथा कंप्लिट केली.

माझ्या आणखी एका मित्राकडून मला नंतर ई साहित्यबद्दल समजले. त्याने मला चकवा ही कथा वाचण्यास दिली होती. नंतर मी बरीचशी पुस्तकं साईटवरून डाऊनलोड करून वाचली. ती अजून संग्रही आहेत.

येथे कथा प्रकाशित करावी अशी इच्छा खूप दिवसांची. पण संकोच वाटत होता. शिवाय कसे प्रकाशित करावे याबद्दलही काही माहिती नव्हती. काही दिवसांपूर्वी मी सौरभ वागळे यांच्या डिटेक्टिव्ह अल्फाच्या कथा वाचल्या होत्या. अनायासे ते माझ्या शाळकरी मित्रांचे वर्गमित्रच निघाले. वालचंद कॉलेजला ते एकत्र शिकत होते. मी त्यांच्याशी संपर्क करून त्यांच्या व ई साहित्य टीमच्या गाईडन्स्‌ने ही कथा प्रकाशित करत आहे.

मी माझे मित्र सौरभ वागळे, सुनील सामंत सर व ई साहित्य प्रतिष्ठान टीमचे मनःपुर्वक आभार मानतो. ज्यांनी मला व माझ्या या कथेला वाचकांसमोर आणण्याची सुवर्णसंधी मला दिली.

आणि वाचकांनाही मनापासून धन्यवाद. आपल्या सर्वांमुळेच नवलेखकांना आपली कला, विचार मांडण्यासाठी एक प्लॅटफॉर्म उपलब्ध झाला आहे.

आपल्या सर्वांना कोटी कोटी धन्यवाद...

एक आठवण -

आमच्या घरात सगळयांनाच वाचनाची आवड. पण मी आणि पप्पा तर महिन्याला मॅक्स् स्टॉक संपवायचोच. पण मी स्वतः लिहित असून माझं लेखन कधीच आई - पप्पांना वाचायला दिलं नाही. मला खूप अवघडल्या सारखं वाटतं. पप्पांचं आणि माझंही जास्त पटत नव्हतं. आमचं जरी एकमेकांवर प्रेम असलं तरी आमच्या बरेच मतभेद असल्यानं ते आम्ही कधी प्रकट करत नसू.

पण एक दिवस हिमंत करून 'दी डेथ ऑफ लिंकन्स् मदर' ही कथा मी माझ्या मोबाईलवर वाचत होतो. पप्पांनी ती ऐकावी अशी माझी इच्छा होती. पण पप्पांना मी तसं काहीच सांगितलं नाही. माझा मीच वाचतोय असं भासवत होतो. कथा वाचत असताना काही प्रकरणं झाल्यावर मी थांबलो. मोबाईलमध्ये चुळबूळ करू लागलो. खरं तर माझ्या वाचनाकडं पप्पांचं लक्ष आहे की नाही ते मला पहायचं होतं. मी वाचायचं थांबलोय हे पाहून पप्पांनी माझ्याकडं बघितलं.

"काय झालं? वाच की!" ते मला म्हणाले.

"काय नाय. चूकून बाहेर आलो." मी म्हणालो.

माझ्या वाचनाकडं पप्पांचं लक्ष आहे हे पाहून मला समाधान वाटलं. पप्पा मग खूर्ची ओढून माझ्यापाशी बसले. आणि मी संकोच सोडून ती कथा पूर्ण केली.

पप्पांना ही कथा प्रचंड आवडली. त्यांनी मला लेखकाचं नावं विचारलं.

“मीच लिहिलीय.” मी म्हणालो.

त्यावर पप्पांची रिॲक्शन अशी होती,

“काय? तू लिहिल्यास?”

त्यांना विश्वासच वाटला नाही, की ही कथा माझी आहे.

“कशी वाटली?” मी विचारलं.

माझ्या छातीत धडधडत होतं. पप्पा काय प्रतिक्रिया देतायत हे मला जाणण्याची उत्सुकता लागून राहिली होती.

“भारी हाय.” पप्पा म्हणाले.

त्यांना ही कथा प्रचंड आवडली होती. त्यांचं हे उत्तर ऐकून मला खूप समाधान वाटलं होतं.

१० ऑक्टोबर २०१६ ला पप्पा अचानक वारले. आज ३० मे २०१७ ला मी हे लिहित आहे. सात महिने झाले पप्पांना जावून...

मी माझी एखाद्या कथेचं पहिल्यांदाच एवढया मोठया स्तरावर लोकार्पण करत आहे. त्यामुळं मग मी ठरवलं, की ती हीच कथा असावी, जी पप्पांना आवडली होती.

मी खरंच ई साहित्य प्रतिष्ठानचे व मा. श्री. सूनील सामंत सरांचे खूप खूप आभार मानतो.

आणि माझ्यासारख्या अनेको वाचकांनाही धन्यवाद देतो...

माझ्या आई - वडील, मोठी बहिण, सर्व मित्र व नातेवाईकांना...

आणि प्रिय वाचकांना सादर अर्पण...

“दे किस्ड बाय मिस्टेक”

लेखक - सूरज काशिनाथ गाताडे

“दे किस्ड् बाय मिस्टेक...”

लेखक ः सूरज काशिनाथ गाताडे .

Intro: First kiss so much matters to everyone. And this story belongs to a very Simple Girl, who accidently Kisses to An Arrogant Guy and our story begins…

सनी□एक भांडखोर कॉलेज बॉय. खरं तर याचं नांव शांडिल्य. पण कोणी नांवावरून आपला पचका करू नये म्हणून यानं स्वतःच आपलं नामकरण सनी असं केलेलं असतं. तर हा त्याचं कॉलेज सोडून त्याच्या मित्राला मारलेल्या मुलाला मारण्यासाठी त्या मुलाच्या कॉलेज बाहेर येवून त्याची बाहेर येण्याची वाट बघत थांबलेला असतो.

इकडं आत□एका क्लासरूम मध्ये प्रिया□मोठया घरातली□खेडयातून पहिल्यांदाच एकटी शिक्षणासाठी शहरात आलेली□सरळ□एकमार्गी सोज्वळ मुलगी.तिचं बी. एस्. सी. बायोलोजीचं पहिलंच वर्ष. पण विचारांनी तिचे घराणे श्रीमंत असून खेडयात असल्यानं ऑर्थोडॉक्स्. प्रियाचं असाईमेंट पूर्ण नसल्यानं ती तास सुरू होण्याआधीच क्लासरूम सोडते. आणि शिक्षकांना दिसणार नाही असं लपत □छपत कॉलेजमधून बाहेर पडते.

बाहेर आल्यावर गडबडीनं तिला कॉलेजचा एरीया सोडायचा असतं. म्हणून ती खूपच घाईनं चालत असते. आणि अचानक ती तोल जावून तेथेच उभ्या असलेल्या सनीच्या अंगावर कोसळते. दोघे खाली पडतात and accidently they kiss

each other. यामुळं सनी खूपच चिडतो. तो तिला तेथून घालवून देतो. आपले ओठ पुसून स्वतःही वैतागानं तेथून निघून जातो.

प्रिया हॉस्टेलवर येवून रडू लागते. संध्याकाळपर्यंत तिचा रडण्याचा कार्य□म चालतो. हिला रडताना खाण्याची सवय असते. संध्याकाळी तिची रूममेट जेव्हा रूमवर येते. तेव्हा सगळया रूममध्ये चिप्स्ची पॅकेटस् व सॉफ्ट ड्रिंक्स्च्या बोटल्स् पसरलेल्या असतात.

“अगं ये? कायाय हे?”

तिच्या असं विचारण्यानं प्रिया अजूनच ओक्साबोक्शी रडू लागते□

“आय हॅव लॉस्ट माय फस्ट किस्...” म्हणत रूममेटच्याच कुशीत शिरून रडू लागते.

रूममेटला हसूच येतं.

“तू काय तुझं किस् पर्समध्ये घेवून फिरतेस का हरवायला...?” ती हसत म्हणते.

प्रिया चिडते. तिच्यापासून दूर होते.

“जा मर ज जा!” ती चिडून म्हणते.

रूममेटला अजूनच हसू येतं.

“बरं. बरं. सांग काय झालं.”

प्रिया तिला सगळं सांगते. रूममेट अजूनच हसायला लागते.

“अगं मग यात रडण्यासारखं कायाय? चांगलंचं झालं की. फायनली यू हॅव किस्ड् समवन.”

पुन्हा हसते.

“शाणीयायस. यात चांगलं काय झालं□मुलीचं पहिलं किस हे तिच्या नवऱ्याचं असतं. तुला असं नाही वाटत?” ती चिडून म्हणते.

“कोणत्या युगात राहता मॅडम? आता असं काही नसतं. आणि तसंच समजायचं असंल तुला□तर असं समज की□की नवऱ्याला किस करण्याआधी तुला किसींग कसं करायचं याचं प्रॅक्टिस झालं...” हे ती प्रियाला आणखी चिडवण्यासाठी बोलते व हसू लागते.

पण प्रिया मात्र काही तरी ठाम निर्णय घेवून उठून जाते. ती रात्र ती त्या निर्णयाच्या विचारातच घालवते.

दूसऱ्या दिवशी सकाळी□ती रूममेटसह कॉलेजला जात असते. कॉलेजच्या मेनगेटवर सनी त्या मुलाला मारत असतो. प्रिया थांबते. त्याला पाहून लपून बसते.

“काय झालं?” रूममेट विचारते.

“तो बघ. तोच मुलगा आहे.”

प्रियाचं बोलणं ऐकून रूममेट त्याला बघते आणि शॉक्ड् होते.

“आर यू सिरियस?” ती विचारते.

“डॅम सिरियस!”

सनी त्या मुलाला मारून व धमकी देवून जात असतो.

“आपल्याला त्याचा पाठलाग करायचाय.”

प्रिया पुढं जात असताना रूममेट तिचा हात धरते. भितीने तिला मागं ओढते.

“काय झालं?”

“तुला खरंच माहित नाही तो कोण आहे?”

“नाही. का?”

“अगं, तो सनी क्षीरसागर आहे. लोकांशी भांडणं हा एकच त्याला उद्योग आहे. एक दिवस त्याचा भांडणाशिवाय जात नाही. सगळया कॉलेजेस् मध्ये त्याचं नांव ब्लॅक लीस्टला आहे. शिक्षकही त्याला घाबरतात. आताही बघ□त्या मुलाला वाचवायला कोणता तरी शिक्षक आला होता का□यावरूनच तो काय लायकीचा आहे ते समजतंय. तू त्याच्या नादाला लागू नको. तू तुझं डिसिजन सोडून दे. चल वर्गात जावू.”

“नाही! मी माझं डिसिजन नाही बदलणार! माझं किस माझ्या नवऱ्यासाठीच होतं.” ती त्याच्या मागून जाते. रूममेटलाही ती ओढत नेते.

प्रिया दिवस □रात्र त्याचा पाठलाग करू लागते. पण त्याच्याशी बोलण्याची तिला हिंमत होत नाही. तशी ही खूप शामळूच. ड्रेसिंग सेन्सही अगदीच काकूबाई. शिवाय खेडयातलं आलेलं.

पण एक दिवस□त्याच्या लक्षात येतंच□की एक मुलगी आपला पाठलाग करत आहे. हा पण स्वतःला कितीही डॅशींग दाखवत असला□तरी याला पोरींचा फोबीया. म्हणून बऱ्याच मुली त्याच्या मागं लागलेल्या असून तो मुलींपासून चार हात लांबच.

पुढं पुढं तर त्याला प्रियाचे नाईटमियर्स् यायला लागतात. रात्रीला तो दचकून जागा होवू लागतो. नंतर नंतर तर तो झोपणंच सोडून देतो.

तारवटलेल्या डोळयांमुळं आणि थकव्यामुळं तर चांगला मौका समजून त्याला मारतात. बदला घेण्याची त्यांना पुढं संधी मिळंल न मिळंल... यावेळी मात्र प्रियाला असाइन्मेंटस् पूर्ण करायची असल्यानं ती त्याच्या मागावर नसते.

दूसऱ्या दिवशी ती त्याला पाहते तर हा सुजलेला. पण बोलणार कसं चौकशी कशी करणार ती लांबूनच त्याला पाहत असते. सनीच्या हे लक्षात येतं. एकदाचा सोक्षमोक्ष लावूनच टाकू म्हणून तो तिला जवळ बोलवतो. पण ती पळून जाण्याचा प्रयत्न करते. तो तिच्या समोर जावून उभारतो. तिला जावू देत नाही. नाईलजाने ती थांबते.

"तू का माझा पाठलाग करतेस?" तुला माहितेय हे झालंय ते तुझ्यामुळं झालंय." सुजलेल्या तोंडाकडं बोट करतो.

"म... म... मी काय केलं?"

"माझा पाठलाग!" ओरडतो. मंग विचार करून, "एक... एक मिनिट. तू तिच मुलगी आहेस ना?"

ती खाली बघून होकारार्थी मान हलवते.

"काय पाहिजे काय तुला?"

ती पळण्याचा प्रयत्न करते. तो तिचा हाथ धरतो.

"बोल!"

"तुला... तुला माझ्याशी लग्न करावं लागेल..." ती घाबरत बोलते.

त्याला कळायचंच बंद होतं. तो आपसूकच तिचा हात सोडून देतो. ती पळून जाते.

रात्री याला एक दूःस्वप्न पडतं. प्रिया लग्न जोडयात मादक हावभाव करत त्याच्याकडं येत असल्याचं त्याला दिसतं. आणि हा दचकून जागा होतो.

सकाळी कॉलेज बाहेरच तो प्रियाची वाट बघत उभारतो. त्याची इमेज वाईट असली□तरी तो मुलींमध्ये खुपच पॉप्युलर असतो. ब□ाच मुली त्याला पाहण्यासाठी जमलेल्या असतात. प्रिया येते. ती त्याच्याशी नजर चूकवून मेनगेट मधून आत जाण्याचा प्रयत्न करते□पण हा तिला अडवतोच.

“तू काल असं का म्हणालीस? मूर्खायस का जरा तू?”

“तु... तुला माझ्याशी लग्न करावंच लागेल...” ती घाबरत म्हणते.

“तू... तू रोज काय खातेस?” तो इरिटेट होवून तिला विचारतो. ती मख्खच.

“गॉड! कोणी एवढं निर्बूद्ध कसं काय असू शकतं?!” तो हेल्पलेस्ली स्वतःशीच बोलतो.

“तुला समजतंय तू काय बोलतियेस ते?” तो वैतागानं विचारतो.

ती खाली पाहून पुन्हा होकारार्थी मान हलवते. यामुळं त्याच्या डोक्यात तिडिकचं जाते. जाम वैतागतो तो. आपलंच डोकं फोडून घ्यावं की काय असं त्याला होतं. शेवटी तिला हाताला धरून त्याच्या बाईक वर बसवून तिला घेवून जातो. त्याला पाहायला जमलेल्या मुली हे पाहून नाकं मुरडतात.

एका सुमसान ठिकाणी□

“बोल. तुला असं का वाटतं, की मी तुझ्याशी लग्न करावं?”

“तू मला किस केलंस म्हणून...” ती खाली मान घालून निरागसपणे म्हणते.

“काय? ती तू होतीस जी माझ्यावर आदळलीस. मला हौस नव्हती तुला... जाऊ दे. मग तुझ्या चूकीची शिक्षा मला कशाला?”

“मला काही माहित नाही. तू मला किस केलंयस. तूला माझ्याशी लग्न करावंच लागेल!”

तो रडकुडीला येतो□

“देवा, का हिला पाठवलंय खाली? हा बरोबराय. वर तुलाही दमवलं असंल हिनं...” तिला बोलतो, “ते चूकून झालं होतं. मला काही इन्ट्रेस्ट नव्हता तुला किस करण्यात...! समजतंय का तुला?”

“मुलीचं फस्ट किस तिच्या नवऱ्यासाठी असतं. माझ्या घरात कळालं तर... तर... त्यांना खुप वाईट वाटेल. ते काय करतील काही सांगता येत नाही मग...”

“तू... तू... तू काय धमकी देतीयेस मला? तुझा बाप भाऊ कोणी येवू दे मला नाय फरक पडत□आणि त्यांना काय वाटंल याच्याशी मला देणं घेणं नाही.”

“ते... ते... मला वाया गेलेली मुलगी समजतील...”

“आय डोन्ट केअर! पुन्हा माझ्या मागं येवू नको!”

आणि तो बाईककडे चालू लागतो. तीही हळू हळू खाली मान घालून त्याच्या दिशेनं सरकू लागते. त्याच्या हे लक्षात येतं.

"आता काय?" तो चिडून विचारतो.

ती मी जणू काही केलंच नाही. मी त्या गांवची नाहीच अशा अविर्भावात इकडं तिकडं पाहू लागते. तो अगदीच वैतागतो. तिच्याकडं जातो.

"के फाईन□तू एक दिवस माझ्यासोबत रहा. त्यानंतरही जर तुला वाटलं तर आपण लग्न करू."

ती आनंदते.

"खूष हो तू, पण माझी भाडणं बघूनच तू पळून जाशील.मंला विशेष काही करावंच लागणार नाही." तो स्वतःशीच हसतो.

"काय झालं?"

"काय नाय. बस."

तो बाईक चालू करतो. ती सावरूनच बसते.

तो तिला घेवून त्याच्या कॉलेजवर जातो. तोच त्याचे मित्र त्याच्याकडं पळत येतात.

"ही कोण?" एकजण त्याच्या कानात विचारतो.

"ही इथं नाही असं समजा."

“पण तू हिला का घेवून आलायस?”

“असं दे. हिच्यामुळं कॉलेलच्या मुली काही दिवस तरी लांब राहतील. बोल तू.”

“शत्रू कॉलेजचा जितू भोरे नडला. शिऱ्याला मरूस्तोवर मारलाय.”

“चला.”

सनी प्रियाला पण सोबत घेवून जातो. एक अंडर कंस्ट्रक्शन बिल्डिंगमध्ये दोन्ही ग्रूप्स् जमलेले असतात. प्रिया एक अर्धवट भिंतीमागं लपलेली असते. ग्रूप्स्मध्ये हाणामारी चालू होते. हे पाहून प्रिया घाबरून ओरडते.

“सनी सांभाळून!”

आणि शत्रू ग्रूपच्या मुलांची तिच्यावर नजर पडते. २□३ तिच्याकडं जातात. तिच्याशी जबरदस्ती करण्याचा प्रयत्न करतात. सनीला हे दिसतं. तो त्यांना मारून प्रियाला सोडवतो.

सनीचा ग्रूप ते भांडण जिंकतं. सगळे परततात. सनी बाईक चालू करण्यासाठी स्टार्टर दाबतो तर त्याचा खांदा दूखावलेला असतो. तो विव्हळतो.

“क... काय झालं? बघू.” ती त्याच्या खांदयाला हात लावते. आतापर्यंत खुपच सावरून बसलेली ती आता पहिल्यांदाच त्याला स्पर्श करते.

तो तिला मागं ढकलतो.

“मला हात लावलेलं चालत नाही!” तो ठणकावतो.

“अरे बापरे! मग एक चांगल्या डॉक्टरला दाखवून घेऊ आपण. म्हणजे लग्नानंतर तुझा प्रॉब्लेम होणार नाही.” ती बोलते.

“ए हड! आणि मागंच सरकून बस.”

तिला हॉस्टेलला सोडून तो कॉलेजमधील मिक्स्ड् मार्शल आर्ट्सच्या जीम मध्ये जातो. प्रॅक्टिस करताना त्याला त्याच्या अपोनंटमध्ये प्रियाचा भास होवू लागतो. एम्. एम्. ए. चा कॉश्चूम घातलेली प्रिया ओठांचा चंबू करून त्याच्या दिशेनं येत असल्याचा त्याला भास होतो व तो हातांनी तोंड लपवतो. मग संधी पााहून अपोनंट त्याला धुवूनच काढतो. सनी ब्रेक घेतो. अपोनंट त्याच्यापाशी येतो□

“काय झालं? आज इतका का ढिला पडलायस?”

सनी काय झालंय ते त्याला सांगतो. अपोनंट हसतो□

“याचा अर्थ तू प्रेमात पडलायस मित्रा...”

हे ऐकून सनी खोल विचारात गढून जातो...

फेड टू एक संध्याकाळ□सनी प्रियाला फोन करतो.

“आज माझा वाढदिवस आहे आणि तू येतीयेस!” तो अक्षरशः तिला ऑर्डरच देतो.

“मी नाही येवू शकत. मला काम आहे.” ती नाराजीनं बोलते.

“खड्डयात गेलं तुझं काम!” तो फोन कट करतो.

तो तिला घ्यायला हॉस्टेलवर येतो आणि तिच्या इच्छेविरूद्ध तिला घेवून जातो.

पार्टी संपते. पण प्रिया तेथे असून नसल्यासारखी असते. तिनं अजिबातच एन्जॉय केलेलं नसतं. सनीच्या लक्षात येतं□हिचं काही तरी बिघंडलंय.

“काय झालंय?” सगळी गेल्यावर सनी तिला विचारतो.

ती काही न बोलता फक्त खाली पाहत राहते.

“आता बोलणारेस की नाही!” तो ओरडतो.

“पप्पांनी माझं लग्न ठरवलंय...”

“तुझ्या पप्पाच्या तर...”

“माझ्या पप्पांना काही बोलायचं नाही!” ती उठून जावू लागते.

“काय करणारेस?”

“मी भेटणाराय त्याला.” निघून जाते.

बाकावर लाथ मारून तो आपला राग बाहेर काढतो.

प्रिया आणि तिच्या वडिलांनी निवडलेल्या मुलाच्या भेटीचा दिवस□दोघे एका रेस्टॉरेंटमध्ये बोलत बसलेले असतात. सनी तेथे येवून त्या मुलाचं थोबाड फोडतो व प्रियापासून दूर राहण्याची त्याला धमकी देतो. प्रिया त्याच्यावर चिडते व त्या मुलाला घेवून निघून जाते.

संध्याकाळी□प्रिया खुप उदास बसलेली असते. तिची उदासी पाहून रूममेट तिला पबला घेवून जाते. रूममेटचं ड्रिंकिंग□डान्सिंग चालू असतं. प्रिया निरसपणे बसून असते. रूममेट तिला आग्रह करते. पण ती जात नाही. मग रूममेट तिचा नाद सोडून स्वतः एन्जॉय करू लागते. २□३ मुलांची प्रियावर नजर पडते. ते तिच्याकडं येतात.

"ए ही त्या सनीचीच ना रे?"

"अरे हा रे."

"फोन लाव सनीला आणि इकडं बोलवून घे." एकजण तिला बोलतो.

"आमचं ब्रेकअप झालंय." ती सांगते.

"खोटं बोलू नको! तुझ्यामुळं मागं त्यानं आम्हाला हानलंय. बोलव त्याला!"

ती काहीच रिॲक्शन देत नाही.मंग एक मुलगा तिचा मोबाईल हिसकावून घेतो व स्वतःच सनीला फोन लावतो□

"तुझं सामान आमच्याकडं आहे. अंहं. काळजी करू नको, आता तिला आम्ही काही करणार नाही. जे काही होईल ते तुझ्यासोर होईल. रॉकस्टार पब. वाट बघतोय!"

सनी पोहोचतो. ती मुलं प्रिया व तिच्या रूममेटला घेवून बाहेरच उभी असतात.

“आतापर्यंत लई उडया मारल्यास सन्या! आता आमची पाळी!”

सनी ॲरोगेन्टली स्माईल करतो□

“चला... फायनली तुझं जेन्डर तुझ्या लक्षात आलं.बरं झालं. थॅन्क टू गॉड!”

सनीच्या बोलण्यानं तो मुलगा खुप चिडतो. प्रियाचं बखोट सोडून तो सनीच्या दिशेनं पळतो□

“तुझ्या आईची...”

त्याची शिवी पूर्ण होणाआधीच सनी त्याला आडवा करतो.मग इतर दोन धावून येतात. सनी त्यांच्याशी फाईट करण्यात बीझी असताना खाली पडलेला मुलगा मागून त्याच्या डोक्यात आघात करतो. सनी खाली पडतो. तिघे मिळून त्याला बेदम मारू लागतात. रूममेट प्रसंगावधान दाखवून पोलीसांना फोन लावण्याची धमकी देते.पोलीसांचं नांव ऐकून ती मुलं पळून जातात. प्रियाला रडू आवरत नसतं. तरी स्वतःला सावरून दोघी त्याला हॉस्पिटलला घेवून जातात.

इकडं प्रियाच्या घरी तिला बघायला आलेल्या मुलानं तिच्या घरच्यांना सारा वृतांत अथ पासून इतिपर्यंत कथन केलेला असतो. मग प्रियाचे वडील□तिचे सख्खे□चुलत□ आते□मामे असे बरेच भाऊ तावातावानं प्रियाकडं येतात.

“हे धंदे करायला पाठवलंय का तुम्हाला आम्ही इकडं?” वडील प्रियाला रागानं विचारतात.

“क... काय झालं पप्पा?” ती घाबरत विचारते.

“काय झालं□आता हे बी तुमीच आमाला ईचारनार काय□ते तर आमी तुला ईचाराय पायजे! काय झालं?”

“क... क... काही नाही...”

“बुल्ती का आता!” मारायला उभारतो.

“सांगते... सांगते...” आणि ती किसची स्टोरी सांगते.

वडील दीर्घ निःश्वास सोडतात□

“असंय तर... मग आता तर तू बगच! तुजं लगीन त्या पोरासंगंच हुईल□ कुठाय त्यो?”

“पप्पा तो पण तयार...”

पण तिचं पूर्ण ऐकूच न घेता तिला बाहेर ओढत नेलं जातं.

सगळे हॉस्पिटलमध्ये□सनीचा वॉर्ड □

“हयोच का त्यो?” वडील रागानं विचारतात.

“होय.” प्रिया बोलते.

“कोणायत ही प्रिया?” सनी विचारतो.

"तिचा बाप!" वडील चिडलेल्या टोनमध्येच त्याला उत्तर देतात.

"आन् मी सख्खा भाऊ..."

"मी चुलत भाऊ..."

"मी आते भाऊ..."

"मी मामे भाऊ..."

आलेली सगळी ओळीनं सांगतात. सनीला हसू आवरत नाही. तो वेडयासारखं हसतो□

"पटतंय. सगळीच नमुनी आहात..."

सगळे आपापली हत्यारे बाहेर काढतात. सनीचं हसूच गायब होतं.

"घे. हसून घे. पण एक सांगतू, तुजं लगीन आमच्या पुरीशीच हुनार!" वडील ठणकावतात.

"वा रे वा! आज पुरीशी लगीन लावताय, उद्या शिरीखंडाशी लावाल..." त्यांची नक्कल करत बोलतो आणि आपल्या वाईट विनोदावर एकटाच हसतो. सगळयांचे चेहरे बाकी मख्ख. सगळयांचे गंभीर चेहरे पाहून तो हसणं थांबवतो.

प्रियाचे वडील गन त्याच्या डोक्याला लावतात□

"माझ्या पुरीनं तुला निवडलंय म्हणून... म्हणून खपवून घेतलं. आसला घाण जोक दूसऱ्या कुनी मारला असता, तर..." गन त्याच्या डोक्यात रूतवतात.

"पप्पा भोक पडंल. आधीच त्याच्या अंगात काही राहिलेलं नाही." प्रियाचा भाऊ वडलांना बाजूला घेतो.

"तयार रहा लग्नाला!" वडील सनीला ठणकावतात, "चला रे!"

सगळे आलेले तसे बाहेर पडतात.प्रिया मात्र थांबते.

“नो! नॉट अगेन्!” सनी खोटया वैतागानं बोलतो, “देवा, मान्याय वर गर्दी होत असेल□म्हणून पृथ्वीवरचा भार का वाढवतोयस□काय टाईमपास माणसं पाठवलायंस तू.”

प्रिया सनीला चापट मारते. सनी हसतो.

“पण तुझा बाप बाकी कॉमेडीयाय हं.” नक्कल करतो, “तुजं लगीन आमच्या पुरीशीच हुनार!”

प्रिया रागानं जावू लागते. सनी तिचा हात धरतो.

“हात धरणं बरं चालतं तुला.” ती त्याच्याकडं न बघताच नाराजीनं बोलते.

सनी ओढून तिला जवळ बसतो.

“चिडण्यावर फक्त माझा कॉपी राईट आहे.”

“आणि माझं काय मग?” खोटया नाराजीनं ती विचारते.

सनी तिला प्रेमानं मिठीत घेतो□

“माझ्या मागं-मागं करणं.

प्रिया हसते.

“तू पप्पांना खरं का सांगितलं नाहीस?”

“मला त्यांची रिॲक्शन व आपल्या नात्याकडं बघण्याचा दृष्टिकोन कसाय ते बघायचं होतं. पण तू का बोलली नाहीस.”

“तू बघितलंस ना कसंय? अरे मला बोलूच दिलं नाही त्यांनी.”

तो पुन्हा हसू लागतो. ती रागवून त्याला मागं ढकलण्याचा प्रयत्न करते. पण तो आपली पकड घट्ट करतो.

“नाही पण गोडायत तुझी माणसं. तुझ्यावर केवढं प्रेम करतात सगळीच.”

“मग? आहेच मी प्रिन्सेस!”

“ती तर तू आहेसच. पण मिस प्रिन्सेस् तुमच्या या प्रिन्सला भूक लागली आहे. काही मिळेल का खायला□नाही तर तुमच्या महाराज साहेबांनाच बोलवा. निदान मार खावून तरी पोट भरतो.”

ती पुन्हा त्याला चापट मारून सोबत आणलेला डबा त्याला उघडून देते व पाणी आणण्यासाठी म्हणून बाहेर जाते. सनी प्रियाचा मोबाईल टाईमपास म्हणून पाहू लागतो. चार दिवसांवर प्रियाचा वाढदिवस असल्याचं त्याला समजतं. प्रिया येते. ती त्याला भरवू लागते.

“प्रिया तुझं स्वप्न काय आहे?” तो अचानक तिला विचारतो.

“तुला खंरचं ऐकायचंय?” ती एक्साईट होते.

“नको. तू हसशील...” ती पुन्हा नाराज होते.

“नाही. सांग.”

ती पुन्हा एक्साईट होते□

“मी लहान होते ना, तेव्हा माझं स्वप्न होतं, एक सुंदर राजकुमार पांढऱ्या घोडयावर स्वार होवून येईल आणि मला स्वयंवरात जिंकून त्याच्या राजमहालात घेवून जाई ल...”

“थू! भातात मीठ जास्त झालंय!”

“आणि... तू ऐकत नाहीयेस!” ती चिडते.

तो हसायला लागतो□

“तुम्हाला सगळयांना नॉर्मल वागताच येत नाही का□ आजच्या जगात कोणती मुलगी हे असलं स्वप्न बघते□डिस्नी प्रिन्सेस् खूप बघतेस वाटतं. आणि काय... आणि काय? स्वयंवर! पांढरा घोडा... सूंदर राजकुमार... किती फनी आहे हे... शहाण्यासारखं वागायचंच नाही असं तुमच्या फॅमिलीनं ठरवलंच काय?...” जोर जोरात हसू लागतो.

ती चिडते. जेवणाचा डबा त्याच्या हातावर आदळून निघून जाते.

रात्री तो तिला फोन लावतो. ती उचलत नाही. मग “सॉरी” असा मेसेज् करतो.

दूस□ दिवशी प्रिया हॉस्पिटलला येते. तिथं तिला समजतं□सनी ट्रिटमेंट अर्धवट सोडून निघून गेला आहे. तिला समजेनासं होतं□की नेमकं काय झालं□कालचं भांडण इतकं काही गंभीर नव्हतं, की त्यानं असं सगळं सोडून जावं...

ती त्याच्याच विचारात गढून जाते. त्याला वेडयासारखं शोधू लागते. कुठूनच काहीच तिला क्लू मिळत नाही. ती हताष होते. कशातच तिचं मन लागेनासं होतं.

आणि तिच्या वाढदिवसाची तारीख उजाडते. तिच्या तर हे लक्षातही नसतं. रूममेटनी विश केल्यावर तिच्या ध्यानात येतं. हॉस्टेलवर तिला कोणी तरी भेटायला

आलेलं असतं. तो सनीच असेल असं समजून ती वेडयासारखी गेटकडं धावते. पण तो सनी नसून मागे तिला बघायला आलेला मुलगा असतो. तो तिला बोलतो□

“तुझ्या वडलांकडून कळालं, तुझं दुसऱ्या कोणावर तरी प्रेम आहे. मी पण मग हे एक्सेप्ट केलं. पण एक रिक्वेस्ट आहे□काय तू आजचा दिवस माझ्यासोबत घालवू शकशील? प्लीज... मी प्रॉमिस करतो, मी पुन्हा नाही येणार तुझ्याकडं.”

ती तयार होते.दोघे लंचला जातात.

लांबून हे सनीनं पाहिलेलं असतं. त्याच्या हातात प्रियासाठी त्यानं आणलेलं गिफ्ट असतं. त्याच्या हाताला काही जखमाही असतात. तो तसाच त्याच्या कॉलेजच्या जीमला परततो. आणि प्रियाच्या गावचा असलेल्या त्याच्या एक मित्राला त्या मुलाची माहिती काढायला सांगतो.

दरम्यानच्या काळात□तो मुलगा सतत प्रियाला भेटून तिच्यासोबत वेळ घालावू लागतो. प्रियाही सनीच्या आठवणीतून हळूहळू बाहेर येवू लागते. पण ती पूर्णपणे त्याला विसरू शकत नाही. दिवसातून एकदा तरी ती त्याच्या आठवणीनं गहिवरतेच.

सनीचा मित्र काही दिवसांतच त्या मुलाची सर्व माहिती सनीला देतो□

“तो मुलगा युनिक कॉर्पोरेशनच्या सीईओचा मुलगा आहे. रिअल इस्टेटमधलं मोठं नांव आहे हे. आणि यानं पण फायनान्समध्ये एमबीए केलंय. खरंच चांगला मुलगा आहे. कसलंच व्यसन नाही त्याला...”

“आता फक्त एक काम कर!” सनी त्याला मध्येच थांबवतो.

तो पटापट २ चिठ्ठ्या लिहितो. एक प्रिया व एक त्या मुलाला द्यायला सांगतो. सोबत प्रियासाठी आणलेलं गिफ्टही देवून ते प्रियाच्या हवाली करण्यास सांगतो.

मित्र आधी त्या मुलाला चिठ्ठी देतो. त्यात सनीनं लिहिलेलं असतं

“प्रिया इज रिअली अ वेरी स्वीत गर्ल. प्लीज टेक केअर ऑफ हर...!”

“हे वाचून तो मुलगा खूपच गंभीर होतो. त्याला बोलायला शब्दच सुचत नाहीत. मग मित्र प्रियाकडं येतो.

इकडं सनी सगळं सामान समेटून निघतो. रस्त्यानं चालत असताना त्याला एक घटना आठवते...

फ्लॅशबॅक

सनी जेव्हा प्रियाशी अरोगन्ट्ली वागत असतो तेव्हा

“तुला असं का वाटंत, की मी तुझ्याशी लग्न करीन? तो तिला विचारतो.

“कारण तू माझ्यावर प्रेम करतोस.” ती गोड हसून उत्तर देते.

“आणि हे तुला कुणी सांगितलं?” तो चिडून तिला विचारतो.

प्रियाचा हसरा चेहरा फेड होवून प्रेसेन्ट टाईम प्रियाचा आवाज सनीच्या कानात घुमतोय

"खऱ्या प्रेमाला शब्दांची गरज नसते. तुझ्या डोळयांतूनच ते व्यक्त होतंय..."

"प्रिया, त्यावेळी मला तुझं बोलणं बालिश वाटलं होतं. पण खरंय. प्रिया; मी खरंच प्रेम करतो तुझ्यावर. म्हणूनच तर पळतोय मी तुझ्यापासून... लांब... कारण... कारण, तू मला माझ्या डोळयांत बघायला नकोयस...!"गुड बाय प्रिया; गुड बाय!" तो मनाशीच बोलतो.

इथं प्रियाला सनीच्या मित्रानं पत्र व गिफ्ट दिलेलं असतं. ती वाचते□

"प्रत्येक व्यक्तीसाठी फस्ट किस खूप स्पेशल असतं असं म्हणतात, कारण त्यामुळं रिलेशन अजून घट्ट होतं. आणि म्हणूनच तू माझ्यासाठी खूप स्पेशल आहेस प्रिया□ कारण माझं फस्ट किस मी तुला केलंय. आणि म्हणूनच तुझं आयुष्य सुंदर व्हावं असंच मला वाटतं. तू कर त्या मुलाशी लग्न. मला विसरून जा. सुखी हो!" वाचून ती रडू लागते□

"हे तू मला सांगायची गरज नाही, की मी काय करावं?" ती ओरडते, "आय हेट यू सनी! तू कायमच असा पळ काढतोस! आय हेट यू!"

ती सनीच्या मित्राला म्हणते□

"जा. सांग जा त्याला. मी नाही येणार त्याच्या मागे...!" आणि ती अजूनच जोरात रडू लागते.

"मी सांगणार नव्हतो, पण ऐक." मित्र तिला बोलतो, "तुझा गैरसमज दूर व्हायला हवा म्हणून सांगतोय. हॉस्पिटलमधून तुला न सांगता तो गायब झाला□मी पैसे

कमवण्यासाठी. त्याला स्वतःच्या कमाईनं तुझ्या बर्थडेला तुला गिफ्ट द्यायचं होतं. म्हणून स्ट्रीट फाईटस् करून त्यानं पैसे कमवले. तुला हवं तसं गिफ्ट त्याला कुठं मिळालं नाही म्हणून मग त्यानं हे गिफ्ट पण स्वतःच्या हातांनी बनवलंय. तुझ्या बर्थडेला तो तुला भेटायला आला होता□पण तू तर त्या मुलाबरोबर. तू अशी त्याच्याबरोबर जाऊच कशी शकतेस?! तुम्हाला एकत्र बघितल्यापासूनच त्याचं सगळं बिनसलंय."

हे ऐकून तर ती आणखीच वेडयासारखी रडू लागते. सनीनं दिलेलं गिफ्ट ती उघडून पाहते. ते गिफ्ट म्हणजे पांढ□्या घोडयावर बसलेला तो राजकुमार असतो. ती ते गिफ्ट छातीशी बिलगून रडू लागते.

२□३ दिवसांत तिची अवस्था खुपच खालावते. तो मुलगा तिला भेटायला येत असतोच. पण पहिल्यासारखं ही आता त्याच्या सोबत नॉर्मल न वागता जरा तुटकच वागू लागते. मगा एका पॉईंटला तोच "पुन्हा येणार नाही. सॉरी." म्हणून निघून जातो.

एक दिवस तिच्या वडलांचा फोन येतो. तिच्या आवाजावरून काही तरी बिनसलं असल्याचं त्यांच्या लक्षात येतं. त्यांच्या खोदून विचारण्यानं ती सनी तिला सोडून गेला असल्याचं सांगते.

मग काय□एवढं कळायचा अवकाश. सारी लटांबर पुन्हा प्रियाच्या होस्टेलवर.

"तू काय बी काळजी करू नग बाळा; आपण तेला हुडकून काडूच! त्याच्या मित्राला उचलून आना रे!"

सनीचा मित्र सकाळचा चहा घेत असतो. त्याला हातातली बशीही खाली ठेवू दिली जात नाही. तसाच त्याला उचलून प्रियाच्या वडलांसमोर आणून बसवलं जातं.त्यांनी आपली गन पण बाहेर काढलेलीच असते.

"काय ईचार करतूयास?" प्रियाचे वडील दरडावून विचारतात.

"क... काय नाय. मी टॉलेटमध्ये नव्हतो ते बरं झालं. असा जस्ट एक विचार मनात येऊन गेला..." तो घाबरत इकडं तिकडं बघत बोलतो. सगळयांच्याच हातात काही न काही हत्यारं असतातच.

"फालतू बडबड बंद कर! आणि सांग; कुठाय त्यो सन्या?"

"अहो जिबंला काई हाडबिड□आपलं जावई हाईत त्ये. जावयाला कोण असं इकीरी बुल्युवतंय व्हय!" आई मध्येच बोलते.

"ह़ा आता तुमी आमाला शिकिवनार का?"

"गब बसा. मीच ईचारती!" वडलांचं आई पुढं काहीच चालत नाही. आई मित्राला गोड हसत विचारते□ "सांग बाळ, सनीराव कुठं हाईती?"

"हा. असं गुळूगुळू बुलून बदणाराय हे बेनं!"

"तसं नाही. पण सनीनंच सांगण्यास मनाई केल्या." मित्र पुन्हा घाबरत बोलतो.

हे ऐकून प्रिया मोठयानं रडू लागते.

“गप रड बाळ, गप रड. तुला खायला काय आनुया काय आपन?” वडील निरागसपणे तिला विचारतात.

प्रिया रूमालानं नाक पुसत नकारार्थी मान डोलावते.

“मग काय पायजे माज्या बाळाला?” आई तिला कुरवाळत विचारते.

“सनी... इह्यी... इह्यी... इह्यी...” करत ती नाकालाच रूमाल धरून अजून मोठयानं हुंदकून रडू लागते.

“त्येला तर आपण आन्नारच बाळ. तू टेंशन नग घिऊ.” आणि वडील पुन्हा मित्राकडं मोर्चा वळवतात□ “आरं बोलकी झेमन्या! दातखीळी बसलीया काय? बगतूयस नव्ह माज्या पुरीची काय अवस्ता झाल्या ते! का दिऊ एक सोटया...” म्हणत ते मित्राच्या बाजूला फरशीवर गोळी चालवतात.

बाजूचे ४□ जण पुढं सरसावतात.

“सांगतो... सांगतो. पहिले बंदूक खाली घ्या. आणि यांना पण मागं व्हायला सांगा...”

सगळी मागं सरकतात.

“सांगू नग. घिऊन चल.” वडील आदेश देतात.

मित्राचा नाईलाच होतो. तो त्यांना घेवून सनीच्या घरी येण्यास निघतो.

येणार नाही असं सांगून तो मुलगा प्रियाला भेटायला येतोच. दूरून तरी तिला बघावं म्हणून तो आलेला असतो. प्रियाच्या सख्ख्या भावाच्या नजरेस तो पडतो. ते त्यालाही मग सोबत घेतात. त्याला सनीच्या मित्राशेजारी बसवलं जातं.

“कुठं” तो मित्राला हळू आवाजात विचारतो.

"सनीच्या गावी." मित्र एवढे बोलतो आणि अचानकच मोठयानं वेडयासारखं हसू लागतो.

"काय झालं, रोग लागला काय अचानक?" प्रियाचा एक भाऊ बंदूक त्याच्या पोटात रूतवत विचारतो.

"मला कळेना, हा प्रियाचा भाऊ म्हणून बरोबर येतोय क काय म्हणून...?" आणि तो टाळीसाठी हात पुढं करतो. सगळी त्याच्याकडं चिडून बघू लागतात.

"जग्या, हेला पान खायला दे. आणि तो पातूर दे, जो पातूर सनीरावांचं गांव येत न्हाय□बिन कामाचं बोलणार नाय, पण फालतूची बडबड मुलखाची करतंय!" वडील वैतागतात.

"पण पप्पा, मग तो वाट कशी सांगणार?" प्रियाचा भाऊ विचारतो.

"हात हायत न्हवं तेला? सांगल खूनवून!"

वाटभर सनीच्या मित्राला पान भरवलं जातं. त्यांचं तोंड काही थांबू देत नाहीत. मरण बरं अशी त्याची दशा होवून जाते.

शेवटी सनीच्या घराबाहेर गाडया थांबतात. सगळी घरात शिरतात.

"आओ सनीराव, कुठाय? भाईर निगा!" वडील ओरडतात.

"काय झालं? कोण तुम्ही?" सनीची आई गडबडीने बाहेर येते.

“तुमच्या मुलाला बोलवा ताई. आमी बाई मानसाशी बोलत नाय!” वडील ताटून बोलतात.

“आवं आसं काय करताय, आता लग्नाचं बोलायचं म्हणजे आईसाहेब लागणारतच ना!” प्रियाची आई वडलांच्या कानात कुजबूजते. पण तिचा आवाज इतका मोठा□की सनीच्या आईला कळतंच.

“कुणाचं लग्न?”

“तुमच्या पोराचं आनि माज्या पुरीचं!” वडील बोलतात.

“कुणी ठरवलं?” सनीचे वडील एव्हाना सोप्यात आलेले असतात.

“तुमच्याच पोरानं!”

“काय म्हणताय काय तुम्ही? सनी काही बोलला नाही आम्हाला. हे कसं...”

सनीच्या वडलांचं वाक्य पूर्ण होण्याआधीच प्रियाचे वडील खवळून ओरडतात□

“तुमच्या पोरानं आमच्या पुरीची पप्पी घितलीया. आता तेला आमच्या पुरीशी लगीन करावंच लागंल!”

“काय? प्रिया हे तू मला सांगितलं नाहीस आधी? प्रियाला पहायला आलेला मुलगा शॉक्ड् होवून मध्येच बोलून जातो.

“आता तुजं काय बाबा मदीच नवीन?” प्रियाचे वडील त्याच्यावर वैतागतात.

“आधी तुमचं तुमचं मिटवा आणि मग या. जावा.” सनीचे वडील प्रियाच्या वडलांना बोलतात.

“म्हणून म्हणत होतो, याला संग आणायला नको. ऐकलं नाही माझं.” सनीचा मित्र मध्येच बोलतो. त्याच्या तोंडातलं पान एव्हाना संपलेलं असतं .प्रियाचे वडील त्याला पान भरवणाऱ्या जग्याकडं नुस्त बघतात. त्याला आपली चूक झाल्याचं लक्षात येवून तो २□३ पानं एकदमच मित्राच्या तोंडात कोंबतो.

“मिच्च्□सगळी आपली सारखी मदी मदी बोलत्यात□मुळ मुद्दा बाजूलाच व्हातूया! तर मी म्हणत हुतो, की...”

“मी प्रियाशी लग्न नाही करणार!” सनी प्रियाच्या वडलांचे वाक्य मध्येच तोडून बोलतो.

त्याच्या घराबाहेर एवढया गाडया लागलेल्या पाहून एका गावकऱ्यानं तालमीतून त्याला बोलावून आणलेलं असतं.

“का?” प्रियाचे वडील त्याला दरडावून विचारतात.

“मी नाही सांगू शकत!” खाली पाहून तो बोलतो.

“माज्या पुरीसंग मजा माराय ग्वाड वाटलं आनि आता लग्नाला नाय म्हंतूयास व्हय?” वडील चिडतात.

“तोंडाला आवर घाला! माफ कर प्रिया; तुझ्या वडलांवर आवाज चढवला. पण यांचं असलं बोलणं मी खपवून घेणार नाही!”

“मग बोल तरी, तू का सोडून आलायस मला?” प्रिया व्याकुळतेनं विचारते.

“मी खरंच नाही सांगू शकत प्रिया. प्लीज... तू कर याच्याशी लग्न. सुखी हो!”

“नाही!” प्रिया ओरडते.

“खरंय तिचं मित्रा; तिचं तुझ्यावर प्रेम आहे. ती माझ्यासोबत कशी सुखी राहू शकेल□तुच विचार कर याचा. तू सांगितल्याप्रमाणं मी तिची काळजी घेत होतो□पण ती माझ्यासोबत असूनही तुझ्यातच गुंतलेली असायची. यु आर द वन हू मेड फोर हर□ नॉट मी ब्रदर. आणि मी पण हे स्वीकारलंय. तू पण आता प्रियाचा स्वीकार कर. तिला असा त्रास देऊ नको मित्रा. मी मान्य करतो□की मी प्रियावर प्रेम करतो□पण ती आनंदी तुझ्यासोबतच राहू शकते.” त्याचा टोन बदलतो. सनीला धमकावण्यासूरात बोलतो,

“हे बघ! प्रियाला त्रास झालेला मला अजिबात खपणार नाही! तू जर तिला नाही म्हणालास; तर मी तुला सोडणार नाही!”

“मी तर तसाही वाचणार नाही...” सनी अनावधानानं बोलून जातो.

“का? काय झालंय?” प्रिया घाबरून विचारते.

सनी खाली पाहत गप्पच उभा राहतो.

“बोल सनी! बोल!” प्रिया ओरडते. रडून रडून तिचा चेहरा कोमेजत जातो.

मग प्रियाचा आ□ेश सहन न होवून त्याला खरं सांगणं भाग पडतं□

“आय एम सफरींग फ्रॉम एड्स...”तो प्रियाशी नजर चोरत असतो, “हॉस्पिटलमध्ये मला एच आय व्ही इन्फेक्टेड रक्त चढवलं गेलं. त्यांची चुक नव्हती. ब्लड बॅकेतूनच रक्ताची तपासनी न करता रक्त कलेक्ट केलं गेलं होतं. कारण मला रक्ताची तातडीनं गरज हेती. नाही तर मी वाचणार नव्हतो... रिपोर्ट मधून मला हे कळाताच, मी तुझ्यापासून लांब जाण्याचं ठरवलं...” तो खाली मान घालूनच बोलत असतो.

“ते तू नाही ठरवायचं□नातं आपल्या दोघांचंय□तू कोण एकटा निर्णय घेणारा? तू असा स्वटःहून नाही ठरवू शकत!” ती चिडून त्याला ओरडते.

"सर तुम्ही तरी समजवा हिला..." सनी प्रियाच्या वडलांना विनंती करतो.

"मला तुजं प्रेम पटलंय पोरा! तू म्हनशील तसंच हुईल. मी शब्द देतो तुला!"

"पप्पा तुम्ही हे काय बोलताय?"

तिच्या प्रश्नाला उत्तर द देता तिचे वडील हाताला धरून तिला बाहेर घेवून जावू लागतात.

"नाही! मी नाही येणार! सनी... काही तरी बोल सनी..."

जाता जाता ती खूप आशेनं त्याच्याकडं बघत असते□पण तो खाली मान घालूनच उभा असतो. डोळयांतले अश्रू लपवत...

"डोन्ट यु वरी ब्रदर; मी तिची काळजी घेईन..." तो मुलगा जाता जाता सनीच्या खांदयावर हात ठेवून त्याला धीर देतो व निघून जातो.

फ्लॅशबॅक □

हॉस्पिटममधून अचानक गायब झाल्यावर सनी प्रियाबद्दलची काळजी म्हणून तिला न माहित होता तिच्या मागावर असतो. कधी तरी त्याच्या सहवासाची जाणीव तिला झाल्यावर ती बावरून त्या दिशेनं पाहताना तो लपून बसत असतो.

तिच्या वाढदिवसाला शेवटचं भेटायंच ठरवून तो तिच्याकडं जातो. तर ती त्या मुलासोबत. मग तो मित्राला माहिती काढायला सांगतो. दरम्यान ती त्या मुलाला भेटत असते. तेव्हा ही हा तिच्या मागे असतो. ती

त्या मुलासोबत कंफर्टेबल फिल करते आहे हे त्याच्या मनाला पटल्यावर प्रिया त्याच्यासोबत सुखी राहू शकते असं मनाशी ठरवतो.

दोघांना पत्र दिल्यावर मात्र प्रिया सिक्योर झाली या विचारानं तो दोघांना एकमेकांसोबत सोडून आपल्या गावी परततो...

बॅक टू प्रेसेन्ट □

एका अंधा□्या खोलीत प्रियाच्या गोड आठवणीत तो आचके देत□ठसकत प्राण सोडतो. पण मरतानाही त्याच्या चेहऱ्यावर समाधानाचं स्मित असतं... त्याच्या बाजूला प्रियाच्या लग्नाची पत्रिका पडलेली असते.

समाप्त□

ई साहित्य प्रतिष्ठान

मराठी भाषा आता झेप घेण्याच्या मूड मध्ये आहे .कडे लक्ष नका देऊरडणाऱ्यां . पुर्वी पुस्तकाच्या एका आवृत्तीच्या हजार .मराठीत कधीच नव्हते इतके वाचक आहेत आता .पाच हजार म्हणजे डोक्यावरून पाणी .दोनहजार प्रती छापल्या जात

आता ई पुस्तकांच्या जमान्यात एक एक पुस्तक पाच दहा लाख वाचकांपर्यंत जातं . वर्षालाअर्धाकोटी डाऊनलोड होतातव्हट्स अप .वाचक एकमेकांना परस्पर फ़ॉरवर्ड करतात ., ई मेल, ऍप्प, ब्ल्यु टुथ, वेबसाईट, पेन्ड्राईव्ह, सिडी अशा असंख्य मार्गांनी पुस्तकं व्हायरल व्हायलीतखेड्यापाड्यांच्या गल्लीबोळांपासू .सुसाट सुटलित .न ते जगाच्या पाठिवरच्या प्रत्येक देशात.रॉकेटच्या वेगाने सुसाट सुटलेल्या मराठीच्या वेगाला आता कोणी थांबवू शकत नाही .

या धूमधडक क्रांतीत सामिल व्हाआपल्या ओळखीच्या मराठी साक्षरांना यात . त्यांचे ई मेल पत्ते .ओढा, व्हाट्सप नंबर आम्हाला पाठवातुम्ही फ़क्त दहा व .ाचक आणाते . .तुमच्या व्हाट्सप ग्रुपमधून याची जाहिरात करा .आणि ते दहाहजार .शंभर आणतील आपल्याला टिव्ही पेपर ची .आपल्याला फ़ुकट पुस्तकं वाचकांपर्यंत पोहोचवायची आहेत मराठी .तेच आमची ताकद .आमचे वाचक हेच आमचे जाहिरात एजंट .जाहिरात परवडत नाही भाषेची ताकद जगाला दाखवू.

ई साहित्यची पुस्तके

www. esahity. com वरून डाऊनलोड करा .

esahity@gmail. com ला कळवून मेलने मिळवाकिंवा .7710980841हा नंबर सेव्ह करून या नंबरला तुमचे नांव व गांवWhatsapp करून पुस्तके whatsapp मार्गे मिळवा .

किंवा ई साहित्यचे app. https://play. google. com/store/apps/details?id=com. esahity. www. esahitybooks या लिंकवर उपलब्ध आहेते .download करा .

हे सर्व मोफ़त आहे.